

Arrest

nr. 250 608 van 8 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat P.-J. DE BLOCK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 17 september 2019 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoekt op 24 september 2019 om internationale bescherming. Op 30 juli 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de nationaliteit van El Salvador te bezitten, geboren en getogen in San Salvador, Soyapago, Ciudad Credisa. U bent ongehuwd en heeft één minderjarige zoon, O. A. A. H. (...), samen met u aanwezig in België. In België verblijft ook uw nicht T. A. M. (...), samen met haar man en gezin (...). U werkte in El Salvador als (hulp)boekhoudster bij diverse bedrijven. Ongeveer vijftien jaar geleden deed zich voor u een probleem van afpersing voor. Nadien kende uzelf geen persoonlijke problemen meer.

U diende El Salvador te verlaten uit vrees voor uw minderjarige zoon. U verklaart dat hij samen met enkele vrienden voetbal speelde in de plaatselijke club van jullie wijk. Ze hadden wekelijks training van 17h tot 19.30h. Zij werden naar de training gewoonlijk gebracht en ook opgehaald door uw vader. Op 11 april 2019 was uw vader te laat omdat hij nog werk had in de kerk. Van uw zoon vernam u dat ze die avond stonden te wachten, toen ze werden benaderd door drie bendeleden, één jongere en twee oudere mannen. De mannen waren agressief en vroegen wat ze daar stonden te doen. Uw zoon en zijn vrienden zeiden dat de training gedaan was en dat ze stonden te wachten, ze zouden worden opgehaald. Zowel uw zoon als zijn vrienden werden geslagen en dienden hun T-shirt uit te doen en short omhoog te doen, omdat de mannen wilden verifiëren of ze geen tatoeages hadden. De mannen zeiden hen dat ze hen daar niet meer wilden zien en dat ze niet naar de politie moesten gaan. Uw zoon was door dit incident erg geschokt en depressief. Hij ging niet meer voetballen en wilde ook niet meer naar school gaan. Het voetbalplein en de school werden in mei 2019 gesloten, nadat er een gewapend conflict was geweest tussen politie en bendeleden. U verklaart dat uw wijk Credissa zeer onveilig is omdat beide bendes MS en 18 de wijk proberen in te palmen en er een territoriumconflict woedt. Vooral voor jongeren is het gevaarlijk. Er zijn veel ontvoeringen en gewelddelicten, waardoor de bewegingsvrijheid van jongeren bijzonder wordt beperkt. In de week van 22 april nam u de beslissing om El Salvador te verlaten. Ook de drie vrienden van uw zoon verlieten het land.

In augustus 2019 stopte u met werken en op 16 september 2019 verliet u El Salvador. U vloog via Colombia (transit) naar Spanje (transit) en Frankrijk en kwam vervolgens aan in België op 17 september 2019. U meldde zich samen met uw zoon aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 20 september 2019 en diende een vraag om internationale bescherming in op 24 september 2019.

Bij terugkeer stelt u een vrees te hebben vanwege de bendeleden.

U legt volgende documenten neer: uw originele paspoort en dat van uw minderjarige zoon, een afschrift van uw diploma (met apostille), een schooldocument en puntenlijst van uw zoon en twee foto's van zijn voetbalclub, alsook twee brieven van getuigen over de situatie in uw wijk waarbij een kopie van hun identiteitskaarten werd gevoegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een risico kan worden vermoed op vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat u El Salvador heeft verlaten omdat u een vrees heeft voor uw minderjarige zoon. De aangehaalde elementen van vrees hebben betrekking op zijn persoon (CG p.6). U expliciet gevraagd of u persoonlijk problemen heeft gekend met de bendes, verwijst u naar een incident van afpersing binnen uw bedrijf, vijftien jaar geleden (CG p.6). Los van de problemen van uw zoon, haalt u geen problemen aan, met betrekking tot uw persoon, die aanleiding gaven tot uw

vertrek uit El Salvador (CG p.6). Het was uw bezorgdheid om de veiligheid van uw zoon die u heeft doen besluiten om uw land van herkomst te verlaten (CG p.9). U stelt te vreesen dat hij zou worden gedood (CG p.10). Voor uzelf stelt u geen vrees te hebben (CG p.10).

Wat betreft de aangehaalde elementen van vrees voor uw zoon, baseert u zich op feiten die zich rond het voetbalplein hebben voorgedaan op 11 april 2019 (CG p.7-8). Na de training zouden hij en zijn drie vrienden daar op een avond agressief benaderd zijn door bendeleden van MS die uit een aangrenzende wijk waren gekomen (CG p.8). De jongens werden geslagen, waarop uw zoon en zijn vrienden hun T-shirt uitdeden om de kerels te laten zien dat ze geen tatoeages hebben en niet tot een bende behoren. Vervolgens zeiden de bendeleden dat ze hen daar niet meer wilden zien. U verklaart verder dat nog geen maand later het voetbalplein en de school werden gesloten na een confrontatie tussen politie en bendeleden, die proberen hun territorium uit te breiden (CG p.8-9).

Er dient in eerste instantie te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde elementen van vrees behoren tot de gemeenrechtelijke sfeer en geen band houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, zoals bovenstaand aangehaald. Aangezien de aangehaalde feiten vreemd zijn aan de Conventie van Genève, kan u de hoedanigheid van Vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin maakt u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals omschreven in Art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet. Immers, u heeft niet kunnen aantonen dat de door u aangehaalde feiten voldoende geloofwaardig én voldoende ernstig zijn.

Wat de geloofwaardigheid betreft, dient toch te worden opgemerkt dat verscheidene van uw verklaringen inzake het incident rond het voetbalplein, weinig overtuigend zijn. Zo is het toch weinig aannemelijk dat u hierover niets zou zeggen tegen de trainer of de club. U hiernaar gevraagd, ontwijkt u eerst de vraag en stelt u dat u uit vrees niet naar de politie bent gegaan (CG p.8). U de vraag opnieuw gesteld, zegt u dat u noch de vrienden van uw zoon iets hebben gezegd, "omdat ze dan meer details zouden willen hebben en zouden vragen om een aangifte te doen" (CG p.8). Dit wilden jullie niet doen uit vrees voor wraak en omdat de politie niet te vertrouwen is (CG p. 8). U erop gewezen dat uw antwoord behoorlijk hypothetisch is en dat toch kan worden verwacht dat je een dergelijk incident meldt aan de trainer en/of club, zodat ze kunnen voorzien dat er iemand blijft tot de laatste jongere naar huis is, geeft u opnieuw geen antwoord op de vraag en stelt u louter dat er niemand was gebleven en dat dit niet de gewoonte is. U de vraag nogmaals gesteld, om welke redenen u de club niet op de hoogte bracht van het gebeuren, aangezien ze op het terrein toch verantwoordelijk zijn voor de veiligheid van hun spelers, zegt u dat u privacy wilde behouden, geen aangifte wilde doen en wilde vluchten (CG p.8).

Wat er ook van zij, dat u met niemand sprak over het incident overtuigt niet. U sprak er zelfs niet over met de vrienden van uw zoon of diens familieleden, wat toch merkwaardig is. Dat u de ouders van zijn vrienden niet zou kennen (CG p.9), is weinig waarschijnlijk aangezien uw vader de jongens twee keer per week naar de voetbaltraining brengt, daar blijft en/of hen terug ophaalt (CG p.7-8).

Verder, uw zoon en zijn vrienden zouden na het incident niet meer zijn gaan voetballen (CG p.8) en de vrienden zouden eveneens het land hebben verlaten, hoewel u hun motieven niet echt kent (CG p.10). U de vraag gesteld of de trainer dat geen contact heeft opgenomen met jullie, aangezien er plots vier van zijn spelers niet meer opdaagden, stelt u dat de trainer via whatsapp de vraag heeft gesteld aan uw zoon, maar dat u heeft aangegeven dat hij niet meer kwam omwille van schoolwerk (CG p. 8).

Bovendien, nog gesteld dat het incident zich heeft voorgedaan, wat u toch niet aannemelijk maakt, dan nog dient te worden vastgesteld dat dit niet voldoende zwaarwichtig is overeenkomstig de bepaling van een reëel risico zoals omschreven in Art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Immers, het handelt hier om een eenmalig feit (CG p.10). Uw zoon is verder op geen enkele manier persoonlijk benaderd (CG p.7) noch bedreigd door bendeleden. Bij andere door u genoemde feiten (CG p.9) was hij onwillekeurig getuige van geweld in jullie wijk. Verder, u gevraagd of uw zoon of één van zijn vrienden naar aanleiding van het incident naar de dokter of de kliniek dienden te gaan, antwoordt u ontkennend voor wat uw zoon betreft en zegt u dit niet te weten van zijn vrienden (CG p.9). Dat u niet van uw zoon zou hebben gehoord dat zijn vrienden naar de dokter of kliniek dienden te gaan is weinig aannemelijk en bevestigt het vermoeden dat het incident niet heeft plaats gevonden en/of veel minder ernstig was dan u laat uitschijnen. Uw verklaring dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit vrees dat uw zoon zou worden gedood (CG p.10) is niet gegrond. In geen geval is de aanleiding voldoende zwaarwichtig om uw land te verlaten omwille van een persoonlijke vrees.

Uit uw verklaringen blijkt vooral, dat u uw land heeft verlaten omwille van de algemene situatie (CG p.9), het gebrek aan bewegingsvrijheid voor de jongeren (CGp.5), de torenhoge criminaliteit, de geweldsdelicten waarbij jongeren betrokken zijn (CG p.10). U verklaart letterlijk dat u niet wilde wachten tot er zich nog iets ernstiger zou voordoen (CG p.9). U besloot uw land te verlaten omdat u niet wilde dat uw zoon deel zou uitmaken van de “nationale statistieken” (CG p.10).

U gevraagd of binnen deze algemene situatie er elementen zijn waardoor uw zoon kwetsbaarder is dan andere jongens, verwijst u enkel naar zijn leeftijd, waaruit volgt dat de algemene situatie niet enkel uw zoon treft maar talrijke andere jongeren (CG p.10). Er dient te worden geconcludeerd dat u preventief uw land heeft verlaten, om “een volgende aanval te vermijden”. U erop gewezen dat u daar dus vanuit gaat, verwijst u opnieuw naar de algemene situatie (CG p.11). Bij een vraag om internationale bescherming of subsidiaire bescherming volgens Art.48/4 §2 a en b is het echter niet voldoende om te verwijzen naar de algemene statistieken, maar dient een persoonlijke vrees te worden aangetoond, wat i.c. niet het geval is.

Bij uw verklaring dat uw zoon depressief is geworden ten gevolge van het beweerde incident dienen de nodige kanttekeningen te worden geplaatst. Zo zegt u eerst dat hij depressief werd na het incident en niet meer naar school wilde gaan (CG p.9-10). Hierop doorgegaan blijkt echter dat hij depressief is geworden omdat besloten werd dat jullie het land zouden verlaten, waardoor zijn motivatie weg was. Hij is immers einde april gestopt met naar school te gaan. Het is bovendien opvallend dat op basis van bovenstaand incident van 11 april u op 22 april besloot om het land te verlaten (CG p.9). U had uw vertrek zo snel ingeplant om een nieuwe aanval te vermijden – wat niet gegrond blijkt te zijn –, omwille van uw werk én omwille van het feit dat u bij wijze van voorbereiding uw zoon thuis privélessen Engels liet volgen (CG p.11). Einde mei werd het voetbalplein gesloten (CG p.8) en ook zijn vrienden zouden zijn vertrokken in die periode (CG p.10). U maakt met andere woorden niet aannemelijk dat de ingeroepen belaging van uw zoon en zijn vrienden, die bovendien onvoldoende geloofwaardig is, een dermate psychologisch effect had op uw zoon dat het een aanleiding vormde voor uw besluit om te vertrekken. Uw zoon is in België niet in therapeutische behandeling; de gewone dagdagelijkse activiteiten kwamen zijn welzijn ten goede (CG p.10). Bovendien mag het verbazen dat u, hoewel u al vrij snel de beslissing nam uw land te verlaten na het incident op 11 april 2019, pas 5 maanden later daadwerkelijk uw land verliet. Dit valt moeilijk te rijmen met de door u voorgehouden vrees in hoofde van uw zoon. Indien het allemaal zo dringend en levensbedreigend was hadden jullie al veel eerder kunnen vertrekken en maken dat uw zoon tijdig een paspoort had, zijn vader had er immers geen enkel bezwaar tegen dat u uw zoon mee zou nemen naar het buitenland (CG, p.3). Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u naar voren geschoven asielmotieven.

Uit het bovenstaande volgt dat u noch de hoedanigheid van Vluchteling noch de subsidiaire bescherming overeenkomstig Art. 48/4 § 2 a en b kan worden toegekend.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije

jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere

strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot, de door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. U identiteitskaart en paspoort, alsook het paspoort van uw zoon zijn een aanwijzing van uw en zijn identiteit die hier verder niet ter discussie staan. Uw diploma staat evenmin ter discussie, evenals het schoolrapport van uw zoon en de foto's van zijn voetbalploeg. De getuigenissen van uw burens over de situatie in uw kolonie kunnen niet als objectief worden beschouwd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/5 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Na het citeren van de motieven van de bestreden beslissing en van de door haar geschonden geachte bepalingen en na een beknopte theoretische toelichting van de door haar geschonden geachte beginselen voert verzoekster een theoretisch betoog over de “gegronde vrees voor vervolging”, over de status van subsidiaire bescherming, over de omkering van de bewijslast voor asielzoekers die in het verleden reeds werden vervolgd, ernstige schade hebben geleden of daarmee werden bedreigd, over de bewijslast bij het onderzoek ten gronde in asielzaken en de beoordeling van de geloofwaardigheid en over de samenwerkingsplicht die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) heeft.

Zij betoogt vervolgens als volgt:

“Overwegende dat verzoekers in beginsel het nodige hebben gedaan om het CGVS in staat te stellen hun dossier op een adequate wijze te onderzoeken. Verzoekers zijn transparant geweest met alle informatie en documenten in hun bezit en hebben volkomen eerlijke verklaringen afgelegd. Dat verzoekers dan ook formeel achter zijn gedane verklaringen blijven staan.

Overwegende dat het CGVS in haar motivering wijst op weinig "doorleefde" en soms "vage" verklaringen in hoofde van verzoekers en hieruit een ongelooftwaardig asielrelaas afleidt.

Dat de argumenten van het CGVS éézijdig subjectief van aard zijn.

Overwegende dat er onder andere wordt getwijfeld aan de onmogelijkheid als zou verzoeker niemand van de club op de hoogte hebben gebracht en dat verzoeker de ouders van de vrienden van haar zoon niet zou kennen.

Dat verzoeker vaak moest werken wanneer haar zoon trainde en het veeleer de grootvader was die bleef kijken.

Dat de feiten en de reactie op de feiten bovendien moet worden gekaderd. Dat de mind-set van verzoeker moet worden beoordeeld vanuit het juiste referentiekader.

Hoe iemand reageert op trauma is sterk verschillend naar gelang de intrinsieke kenmerken van de persoon in kwestie.

Dat de zoon van verzoeker, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert wel degelijk hulp zoekt in België voor diens psychologische problemen.

Dat bovendien langs de kant van de bendes nooit een vast gedragspatroon kan worden vastgesteld.

Dat deze bendes, vaak onder invloed van drugs, zeer willekeurig gedrag vertonen.

Dat bij momenten onlogische gedragingen van de bende(s) niet te laste van verzoeker kan worden gelegd, laat staan hen derhalve van ongeloofwaardigheid te verdenken.

Dat het gemakzuchtige argument van "weinig doorleefde verklaringen" in casu niet mag worden weerhouden voor de beoordeling van een geloofwaardig asielrelaas.

Dat al hetgeen verzoeker heeft verklaard perfect mogelijk is. Dat het CGVS bovendien ook nergens notie maakt van enige inconsistenties of tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker.

Dat bovendien alle verklaringen van verzoekers stroken met de modus operandi van de bendes die actief zijn in El Salvador

"(...)"

International Crisis Group (ICG), Life Under Gang Rule in El Salvador, 26 December 2018, available at: <https://www.refworld.org/docid/5c07a4f94.html>

Dat dit evenmin wordt tegengesproken door het CGVS.

Overwegende dat het CGVS twijfelt aan de overtuigingskracht van de verklaringen gedaan door verzoeker.

Overwegende dat het CGVS de weigeringsbeslissing voor een groot deel baseert op het gebrek aan overtuigingskracht en "doorleefdheid" van deze verklaringen.

Dat het CGVS derhalve faalde in haar actieve samenwerkingsplicht met verzoeker.

Dat immers de zoon van verzoeker, die inmiddels een leeftijd van 17 jaar heeft bereikt, makkelijk kon worden gehoord om de verklaringen zijn moeder te schragen.

Dat het tevens ook de zoon van verzoeker is die het voorwerp uitmaakte van de problematiek in het land van herkomst en – ofschoon wel nog minderjarig – volwaardige en relevante verklaringen kon hebben afgelegd.

Dat het CGVS onmogelijk kan besluiten als zouden de verklaringen van verzoeker de nodige overtuiging missen, zonder eerst de zoon aan een verhoor te hebben onderworpen.

Dat niks dergelijk gehoor in de weg stond, laat staan in het kader van de actieve samenwerkingsplicht tussen partijen.

Dat ook niet terdege werd nagegaan in hoeverre er sprake kon zijn van psychologische problemen in hoofde van de zoon. Dat het CGVS, zonder de zoon te hebben gezien, besluit dat er geen trauma zou zijn op basis van het gebrek aan stukken waaruit een behandeling in België blijkt.

Dat het CGVS overigens eveneens verzaakt aan het formuleren van een intern vluchtalternatief.

Overwegende dat verzoekers een meer dan goeie levenskwaliteit genoten in het land van herkomst. Zij hadden de middelen om een deftig leven te leiden.

Dat derhalve niet kan worden miskend dat er een gegronde reden aan de basis moet hebben gelegen van hun vertrek.

Dat verzoekers dan ook bij niemand verhaal konden halen, laat staan bij de overheid.

Overwegende dat het CGVS in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat er een meer dan preciaire veiligheidssituatie plaatsvindt in El Salvador.

Dat er voor verzoekers dan ook op zijn minst een intern vlucht alternatief had moeten worden onderzocht.

Overwegende dat Artikel 48/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inhoudt dat het CGVS verplicht is om te onderzoeken of verzoeker zich redelijkerwijze in een ander deel van het land van herkomst kan vestigen en daar op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen. Dit ander deel van het land van herkomst moet veilig zijn, wat wil zeggen dat hij aldaar niet langer voor zijn leven, fysieke integriteit of vrijheid moet vrezen en dat hij geen reëel risico loopt op ernstige schade of bij gebreke hij toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade.

Die bescherming moet doeltreffend zijn en mag niet tijdelijk van aard zijn. Indien het CGVS oordeelt dat er elders in El Salvador een geldig intern vestigingsalternatief bestaat voor verzoeker, dan moet zij daarvan het bewijs leveren. Dit bewijs wordt in de motivering van de bestreden beslissing niet gegeven.

Dat de bestreden beslissing de volatiele situatie in El Salvador onderstreept, doch een volkomen tegenovergestelde gevolgtrekking maakt.

Dat dergelijke stelling echter onder geen enkel beding zekerheid biedt voor de specifieke situatie van verzoekers.

Bovendien onderzocht het CGVS geenszins in welke omstandigheden verzoeker concreet zou kunnen terecht komen bij een eventuele herlocatie in El Salvador.

Over de situatie in El Salvador moet het volgende worden opgemerkt:

"(...)"

https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/el_Salvador

"(...)"

International Crisis Group (ICG), *Life Under Gang Rule in El Salvador*, 26 December 2018, available at: <https://www.refworld.org/docid/5c07a4f94.html>

International Crisis Group (ICG), *El Salvador's Politics of Perpetual Violence*, 19 December 2017, *Latin America Report N°64*, available at:

<https://www.refworld.org/docid/5a3cf2394.html>

Cfr tevens COI Focus *El Salvador: Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019

"(...)"

Dat ook verzoeker hier naar alle waarschijnlijkheid mee te maken krijgt in geval van de hypothese van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Dat zij in een ernstige preciaire financiële situatie zal terechtkomen en dat hen opnieuw afpersing en bedreiging te beurt zal vallen, zeker nu zij de vlucht naar Europa hebben genomen.

Uit het bovenstaande volgt dat de situatie in El Salvador van dergelijke aard is dat verzoeker er een ernstig risico loopt voor haar leven en dat van haar zoon of om er mishandeld te worden en dient derhalve als vluchteling te worden erkend, op zijn minst moet haar de subsidiaire bescherming worden toegekend. Verzoekers terugsturen naar El Salvador zou hun rechten onder artikel 3 van het EVRM schenden.

8. De bestreden beslissing is bijgevolg niet van die aard dat de beslissing tot weigering van toekenning van een beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam en het onderzoek is niet naar behoren gebeurt daar waar werd nagelaten om zowel een intern vluchtmotief te formuleren als een gehoor te organiseren voor de zoon van verzoeker."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 12 februari 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus "*El Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020 en de COI Focus "*El Salvador. Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/2, 55/5 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.1.2. In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad erop dat deze bepaling bij artikel 16 van het koninklijke besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven.

2.3.1.3. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten uit vrees voor haar minderjarige zoon. Deze zou op 11 april 2019, toen hij samen met zijn vrienden na de voetbaltraining stond te wachten op zijn vader, zijn benaderd door drie bendeleden die agressief waren en vroegen wat ze daar stonden te doen. De bendeleden zouden verzoeksters zoon en zijn vrienden geslagen hebben en gedwongen hebben hun T-shirt uit te doen en hun short omhoog te doen om te verifiëren of ze geen tatoeages hadden. De bendeleden zouden gezegd hebben dat ze hen daar niet meer wilden zien en dat ze niet naar de politie moesten gaan. Verzoekster verklaart dat haar zoon door dit incident erg geschokt en depressief was, niet meer ging voetballen en ook niet meer naar school wilde gaan. Het voetbalplein en de school zouden in mei 2019, nadat er een gewapend conflict was geweest tussen politie en bendeleden, zijn gesloten. Verzoekster verklaart daarnaast dat haar wijk Credissa zeer onveilig is omdat beide bendes MS en 18 de wijk proberen in te palmen en er een territoriumconflict woedt. Vooral voor jongeren zou het gevaarlijk zijn, met veel ontvoeringen en gewelddelicten, met een beperking van de bewegingsvrijheid van jongeren tot gevolg. Op 16 september 2019 verliet verzoekster El Salvador.

Ter staving van haar verzoek legde verzoekster in de loop van de administratieve procedure haar identiteitskaart, haar paspoort, het paspoort van haar zoon, haar diploma met apostille, twee brieven van getuigen over de situatie van haar wijk, een schoolrapport en een puntenlijst van haar zoon en fotokopieën van twee foto's van de voetbalclub van haar zoon neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

Wat deze stukken betreft, overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

“U identiteitskaart en paspoort, alsook het paspoort van uw zoon zijn een aanwijzing van uw en zijn identiteit die hier verder niet ter discussie staan. Uw diploma staat evenmin ter discussie, evenals het schoolrapport van uw zoon en de foto's van zijn voetbalploeg. De getuigenissen van uw bureaus over de situatie in uw kolonie kunnen niet als objectief worden beschouwd.”

Deze motieven worden door verzoekster niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De Raad besluit dat verzoekster een zekere inspanning heeft geleverd om haar verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, merkt de commissaris-generaal op goede gronden op dat verscheidene van de verklaringen die verzoekster aflegde over het incident rond het voetbalplein weinig overtuigend zijn. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Zo is het toch weinig aannemelijk dat u hierover niets zou zeggen tegen de trainer of de club. U hiernaar gevraagd, ontwijkt u eerst de vraag en stelt u dat u uit vrees niet naar de politie bent gegaan (CG p.8). U de vraag opnieuw gesteld, zegt u dat u noch de vrienden van uw zoon iets hebben gezegd, “omdat ze dan meer details zouden willen hebben en zouden vragen om een aangifte te doen” (CG p.8). Dit wilden jullie niet doen uit vrees voor wraak en omdat de politie niet te vertrouwen is (CG p. 8). U erop gewezen dat uw antwoord behoorlijk hypothetisch is en dat toch kan worden verwacht dat je een dergelijk incident meldt aan de trainer en/of club, zodat ze kunnen voorzien dat er iemand blijft tot de laatste jongere naar huis is, geeft u opnieuw geen antwoord op de vraag en stelt u louter dat er niemand was gebleven en dat dit niet de gewoonte is. U de vraag nogmaals gesteld, om welke redenen u de club niet op de hoogte bracht van het gebeuren, aangezien ze op het terrein toch verantwoordelijk zijn voor de veiligheid van hun spelers, zegt u dat u privacy wilde behouden, geen aangifte wilde doen en wilde vluchten (CG p.8).

Wat er ook van zij, dat u met niemand sprak over het incident overtuigt niet. U sprak er zelfs niet over met de vrienden van uw zoon of diens familieleden, wat toch merkwaardig is. Dat u de ouders van zijn vrienden niet zou kennen (CG p.9), is weinig waarschijnlijk aangezien uw vader de jongens twee keer per week naar de voetbaltraining brengt, daar blijft en/of hen terug ophaalt (CG p.7-8).

Verder, uw zoon en zijn vrienden zouden na het incident niet meer zijn gaan voetballen (CG p.8) en de vrienden zouden eveneens het land hebben verlaten, hoewel u hun motieven niet echt kent (CG p.10). U de vraag gesteld of de trainer dat geen contact heeft opgenomen met jullie, aangezien er plots vier

van zijn spelers niet meer opdaagden, stelt u dat de trainer via whatsapp de vraag heeft gesteld aan uw zoon, maar dat u heeft aangegeven dat hij niet meer kwam omwille van schoolwerk (CG p. 8)."

Met haar algemene betoog dat zij in beginsel het nodige heeft gedaan om het CGVS in staat te stellen haar dossier op een adequate wijze te onderzoeken en dat zij transparant is geweest met alle informatie en documenten in haar bezit en volkomen eerlijke verklaringen heeft afgelegd waar zij nog altijd formeel blijft achterstaan, slaagt verzoekster er niet in deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Voorts mist het betoog van verzoekster dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wijst op weinig "doorleefde" en soms "vage" verklaringen in haar hoofde en hieruit een ongeloofwaardig asielaas afleidt feitelijke grondslag. Nergens in de bestreden beslissing kunnen dergelijke overwegingen worden teruggevonden. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoekster poneert dat onlogische gedragingen van de bende(s) haar niet te laste kunnen worden gelegd.

Waar verzoekster ter verschoning van de omstandigheid dat zij niemand van de club op de hoogte zou hebben gebracht aanhaalt dat zij "vaak moest werken wanneer haar zoon trainde en het veeleer de grootvader was die bleef kijken", wijst de Raad erop dat zij niet aantoonde dat zij zulks niet eenvoudigweg voor of na haar werk had kunnen doen, bijvoorbeeld in een bericht via *Whatsapp*, de applicatie via dewelke de trainer haar zoon gevraagd zou hebben naar de reden waarom hij niet meer kwam voetballen, of via haar vader, die de jongens vaak naar de voetbaltraining bracht, bleef kijken en/of hen terug ophaalde van de training. Dat verzoekster niet op een of andere manier heeft gepoogd om de trainer of de club te wijzen op de mogelijke gevaren die de ploeggenoten van haar zoon zouden lopen, ondermijnt ook volgens de Raad de geloofwaardigheid van haar verklaringen daarover. De omstandigheid dat de verklaringen die verzoekster aflegde over de *modus operandi* van de in El Salvador actieve bendes zouden stroken met objectieve informatie daarover en dat verzoekster geen tegenstrijdige of inconsistente verklaringen aflegde, doet hieraan geen afbreuk.

Door verder nog in het algemeen te poneren dat de feiten en de reactie op de feiten moeten worden gekaderd en dat haar mind-set moet worden beoordeeld vanuit het juiste referentiekader, zonder dit *in concreto* te duiden, slaagt verzoekster er evenmin in om de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Wat er ook van zij, zelfs zo wordt aangenomen dat de door verzoekster voorgehouden feiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan, dan nog kan met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. In de bestreden beslissing wordt wat dit betreft op goede gronden op het volgende gewezen:

"Immers, het handelt hier om een eenmalig feit (CG p.10). Uw zoon is verder op geen enkele manier persoonlijk benaderd (CG p.7) noch bedreigd door bendeleden. Bij andere door u genoemde feiten (CG p.9) was hij onwillekeurig getuige van geweld in jullie wijk. Verder, u gevraagd of uw zoon of één van zijn vrienden naar aanleiding van het incident naar de dokter of de kliniek dienden te gaan, antwoordt u ontkenkend voor wat uw zoon betreft en zegt u dit niet te weten van zijn vrienden (CG p.9). Dat u niet van uw zoon zou hebben gehoord dat zijn vrienden naar de dokter of kliniek dienden te gaan is weinig aannemelijk en bevestigt het vermoeden dat het incident niet heeft plaats gevonden en/of veel minder ernstig was dan u laat uitschijnen. Uw verklaring dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit vrees dat uw zoon zou worden gedood (CG p.10) is niet gegrond. In geen geval is de aanleiding voldoende zwaarwichtig om uw land te verlaten omwille van een persoonlijke vrees.

Uit uw verklaringen blijkt vooral, dat u uw land heeft verlaten omwille van de algemene situatie (CG p.9), het gebrek aan bewegingsvrijheid voor de jongeren (CGp.5), de torenhoge criminaliteit, de geweldsdelicten waarbij jongeren betrokken zijn (CG p.10). U verklaart letterlijk dat u niet wilde wachten tot er zich nog iets ernstiger zou voordoen (CG p.9). U besloot uw land te verlaten omdat u niet wilde dat uw zoon deel zou uitmaken van de "nationale statistieken" (CG p.10).

U gevraagd of binnen deze algemene situatie er elementen zijn waardoor uw zoon kwetsbaarder is dan andere jongens, verwijst u enkel naar zijn leeftijd, waaruit volgt dat de algemene situatie niet enkel uw zoon treft maar talrijke andere jongeren (CG p.10). Er dient te worden geconcludeerd dat u preventief uw land heeft verlaten, om "een volgende aanval te vermijden". U erop gewezen dat u daar dus vanuit gaat, verwijst u opnieuw naar de algemene situatie (CG p.11). Bij een vraag om internationale bescherming of subsidiaire bescherming volgens Art.48/4 §2 a en b is het echter niet voldoende om te verwijzen naar de algemene statistieken, maar dient een persoonlijke vrees te worden aangetoond, wat i.c. niet het geval is.

Bij uw verklaring dat uw zoon depressief is geworden ten gevolge van het beweerde incident dienen de nodige kanttekeningen te worden geplaatst. Zo zegt u eerst dat hij depressief werd na het incident en niet meer naar school wilde gaan (CG p.9-10). Hierop doorgegaan blijkt echter dat hij depressief is geworden omdat besloten werd dat jullie het land zouden verlaten, waardoor zijn motivatie weg was. Hij is immers einde april gestopt met naar school te gaan. Het is bovendien opvallend dat op basis van bovenstaand incident van 11 april u op 22 april besloot om het land te verlaten (CG p.9). U had uw vertrek zo snel ingepland om een nieuwe aanval te vermijden – wat niet gegrond blijkt te zijn –, omwille van uw werk én omwille van het feit dat u bij wijze van voorbereiding uw zoon thuis privélessen Engels liet volgen (CG p.11). Einde mei werd het voetbalplein gesloten (CG p.8) en ook zijn vrienden zouden zijn vertrokken in die periode (CG p.10). U maakt met andere woorden niet aannemelijk dat de ingeroepen belaging van uw zoon en zijn vrienden, die bovendien onvoldoende geloofwaardig is, een dermate psychologisch effect had op uw zoon dat het een aanleiding vormde voor uw besluit om te vertrekken. Uw zoon is in België niet in therapeutische behandeling; de gewone dagdagelijkse activiteiten kwamen zijn welzijn ten goede (CG p.10). Bovendien mag het verbazen dat u, hoewel u al vrij snel de beslissing nam uw land te verlaten na het incident op 11 april 2019, pas 5 maanden later daadwerkelijk uw land verliet. Dit valt moeilijk te rijmen met de door u voorgehouden vrees in hoofde van uw zoon. Indien het allemaal zo dringend en levensbedreigend was hadden jullie al veel eerder kunnen vertrekken en maken dat uw zoon tijdig een paspoort had, zijn vader had er immers geen enkel bezwaar tegen dat u uw zoon mee zou nemen naar het buitenland (CG, p.3). Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u naar voren geschoven asielmotieven.”

Door in het verzoekschrift aan te voeren dat haar zoon voor zijn psychologische problemen wel degelijk hulp zoekt in België, weerlegt noch ontkracht verzoekster de vaststellingen in de bestreden beslissing dat blijkt dat haar zoon depressief is geworden omdat zij besloten had om het land te verlaten, waardoor zijn motivatie weg was, dat haar zoon in België niet in therapeutische behandeling is en dat de gewone dagdagelijkse activiteiten zijn welzijn ten goede kwamen. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat de door haar ingeroepen belaging van haar zoon en zijn vrienden een dermate psychologisch effect had op haar zoon dat het een aanleiding vormde voor haar besluit om te vertrekken.

Verzoekster voert nog aan dat het CGVS faalde in haar actieve samenwerkingsplicht en wijst erop dat haar zoon, die het voorwerp uitmaakte van de problematiek in het land van herkomst en die inmiddels een leeftijd van 17 jaar heeft bereikt, makkelijk kon worden gehoord om haar verklaringen te schragen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekster in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment verzocht heeft dat haar zoon eveneens zou worden gehoord. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat om *in concreto* toe te lichten welke “*volwaardige en relevante verklaringen*” haar zoon, indien hij gehoord zou zijn geweest, had kunnen afleggen en in welk opzicht deze verklaringen tot gevolg konden hebben dat de bestreden beslissing een andere uitkomst zou hebben gekend.

Waar verzoekster nog laat gelden dat niet terdege werd nagegaan in hoeverre er sprake kon zijn van psychologische problemen in hoofde van haar zoon, stelt de Raad vast dat verzoekster naliét enig psychologisch attest neer te leggen waaruit dergelijke problemen zouden blijken. Bovendien herhaalt de Raad dat verzoekster niet betwist dat haar zoon depressief is geworden omdat zij besloten had om het land te verlaten, dat haar zoon in België niet in therapeutische behandeling is en dat de gewone dagdagelijkse activiteiten zijn welzijn ten goede kwamen.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekster de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat u El Salvador heeft verlaten omdat u een vrees heeft voor uw minderjarige zoon. De aangehaalde elementen van vrees hebben betrekking op zijn persoon (CG p.6). U expliciet gevraagd of u persoonlijk problemen heeft gekend met de bendes, verwijst u naar een incident van afpersing binnen uw bedrijf, vijftien jaar geleden (CG p.6). Los van de problemen van uw zoon, haalt u geen problemen aan, met betrekking tot uw persoon, die aanleiding gaven tot uw vertrek uit El Salvador (CG p.6). Het was uw bezorgdheid om de veiligheid van uw zoon die u heeft doen besluiten om uw land van herkomst te verlaten (CG p.9). U stelt te vrezen dat hij zou worden gedood (CG p.10). Voor uzelf stelt u geen vrees te hebben (CG p.10).”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Deze vaststellingen en overwegingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake van verzoekster is dan ook niet dienstig.

Waar verzoekster nog argumenteert dat zij in El Salvador bij niemand verhaal kon halen, laat staan bij de overheid, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen of deze minstens onvoldoende zwaarwichtig worden bevonden om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst irrelevant is. Om dezelfde reden is een onderzoek naar een intern vestigingssalternatief voor verzoekster niet aan de orde.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoekster ook de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door haar aangehaalde feiten geen geloof kan worden gehecht, minstens dat deze onvoldoende ernstig en zwaarwichtig zijn en dat haar verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij of haar zoon een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij of haar zoon de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen

tussen benedeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin toot verzoekster een schending aan van het verbod van willekeur.

2.3.7. Waar verzoekster in meer ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN